

BORISZ SZLUCKIJ

FORDÍTÁS KÖZBEN

*Iljicsről szóló verset fordítottam.
Nyugati költő írta rács mögött.
S a bíró — bután vagy sután — legottan
nyakába újabb büntetést kötött.*

*Mintha a rongyot téptem volna ki
a szájából, a torkára tolt pecket,
a halott lassan emelkedni kezdett,
s a némaság megszólalt: vallani.*

*Mintha szemét töröltem volna: lát.
Mintha a vízzel szó bugyogna száján.
Kitört mint fény a rossz redőnyök alján,
áttörte mint tűz halott hamuját.*

*Már lángol is.
És bár sápadva kelt föl,
de már megállt.
Már nélkülem is — élt.*

*Pedig először az idegen versből
nem értettem mást*

*csak Lenin
nevét.*

LJUDMILA TATYJANYICSEVA

ÚRHAJÓ

*Először lép túl a földi határokon.
Száguld, a fényt utoléri.
Orosz zseni
plusz szovjethatalom:
ez viszi, látod, az égig.*

ANDREJ VOZNYESZENSZKIJ

J. P. SARTRE-NAK

*ki a család ha én nem
mint színekben lakik bennem hét énem*

*vadállatként tátja mind a száját
a legkékebb fújja furulyáját*

*álmodom
ha tavaszodik
hogy én vagyok
a nyolcadik*

GOYA

Goya vagyok!

*Arcomba véres gödröt vágott a szárnyas ördög,
mikor a tarlott rétre lecsapott.*

Sóhaj vagyok.

Robaj vagyok,

*negyvenegy telének havába fagyott
véres városnyomok,*

éhség vagyok.

Torka vagyok

*a nőnek, kinek pucér teste mint harang
himbált a tér fölött nyugtalan...*

Goya vagyok!

Ó, bosszú

*tömött fűrtben! Sortűzként Nyugatra törtem:
hivatlan vendég hamuja vagyok.*

*Az emlékező eget vasszöggel televertem:
ezek a csillagok.*

Goya vagyok.

FELJEGYZÉS J. JANYICKAJÁNAK, MAJAKOVSZKIJ VOLT GÉPÍRÓNŐJÉNEK

Majakovszkij tartozik Önnek.

Én megadom.

Bocsássa meg: ő előbb halt meg.

Egész életem megadom

*Lorcáért és Lermontovért,
befejezetlen dolgukért.*

*Sorsunk e közös kötelesség:
vérbe-vörösbe vont fizetség.*

Köszönöm, őseim, apáim.

Századok kereke, forogj...

*De ki lesz az, ki értem áll ki,
ki mindenért fizetni fog?*

A TAVAK

A fasizmus áldozatainak emlékművei

*Pevznyer 1903, Szergejev 1934, Lebegyev 1916, Birman 1938,
Birman 1941, Drobot 1907...*

*Bakancsaink mintha megfagytak volna.
Csönd-tavak.
Gettó a tóban. Gettó a tóban.
Három hektár élő iszap.*

*Egy úriember borsózöld zakóban
remek fogásra vár.
De vér van csak,
horgán csak vér van,
vér.*

*— Nem kell — szepegi Vologyka —
a pofájába kell...
Nem csoda hogyha
ésszel nem éri fel.*

*Mosdóvizemmel kinek sorsát
öntöm ki, magam sem tudom.
Lehet, hogy Másenykát vagy Mojsát
dörzsölöm szét az arcomon.*

*Csónakkoddal vizét ne verd fel
rokkant, ilyen e tavi táj.
Vigyázva érintsd tenyereddel.
Fáj!*

*Lehet, hogy egyszer majd nem e holtak,
saját asszonyom karjai,
vállá és haja lesz az oldat
amit felkavar valaki?*

*Piaci asztalok bádógára
kopoltyújával kint köpül
az ami szem volt, meleg, drága,
az, ki ölembe menekült.*

*— Nem kell — szepegi Vologyka —
nem kell —
Öntöttvas éjjelek
üstjében mint halak forogva
sikoltó asszonyok fürdenek. —*

*Kosztrov harmadik éjjel részeg.
Mintha kiáltást hallana.
S megjelenik
neki
a tavi csodatenyészet
csodahala.*

„Hal, te,
 fürge hal, te,
 haragos madonna arcú
 gőzhajófütty-fehér
 uszonyú,
 hogy is hívtak:
 arany Ríva,
 Rívka mintha visszarína
 ó, te iszonyú,
 halld te
 tüskésdrótra tűzött dróttüskére függni fűzött
 hasadt ajakú
 halál hala, bánat hala
 átkozz meg, de felelj valahol...”

Nem felel semmit sem a hal.

*Hallgatások.
 Parttalan tó.
 Két fenyő.*

*Élők, felhők, magasságok
 ámulata égbe nő.*

Lebegyev 1916, Birman 1941, Rumer 1902, Bojko-oba 1933.

JEVGENYIJ JEVTUSENKO

A TÖRTÉNELEM

*nem csak a
 munka és vér története.
 Napok
 zaja
 és illata,
 ágak és füvek éneke.
 Csak tévedés hogy súlyos könyvek
 a történelem, meg bölcs betűk.
 Az is, ahogy csillog a könnycsepp,
 csalunk, iszunk, ölelkezünk.
 Hétköznapok, évek futása
 őrzi a fény,
 a suhogás,
 szép női váll,
 tenger zugása,
 patadobaj,
 gyereksírás.
 Minden nagy eszme mögött máshogy,
 de hang zokog és hang nevet:
 szállnak
 homályos látomások,
 csillognak csillagok: szemek.*

VERESS MIKLÓS fordításai